

[Per Hækkerup.]

arbejde, ikke blot førte til, at de tre partier enedes om et fælles arbejdsprogram, men også førte til et regeringsfællesskab, der hviler på et flertal her i tinget.

Det har måske forundret mange, at denne regeringskonstellation blev mulig, og jeg tror nok, at det for højre side i denne sal har været noget af en chokbehandling; men efter min opfattelse er det heldigt, at det har været muligt at forlige modsætninger og afvigelser i synspunkter mellem de tre partier, at man har været i stand til at skabe et fælles grundlag derved, at viljerne og meningene er blevet bøjet imod hinanden, således at det, der skilte, er skudt i baggrunden, og det, der var fælles for de tre partier, i højere grad er skudt i forgrunden og derigennem er kommet til at præge det arbejdsgrundlag, regeringen hviler på. Det er først og fremmest vigtigt, fordi det i den situation, hvori vi befinder os i økonomisk henseende i Danmark, og hvori vi for så vidt har befundet os siden krigens afslutning, er af den allerstørste betydning, at det regeringsprogram, som bliver udformet og gennemført af flertallet her i tinget — og forhåbentlig af et meget stort flertal — ikke blot tager sigte på at løse de øjeblikkelige opgaver, men også er et langtidsprogram med en lovgivning af vidtrækkende betydning.

Hvad angår den regeringserklæring, den højtærede statsminister afgav forleden dag, er der først og fremmest grund til at udtale tilfredshed med, at der nu er etableret enighed om Danmarks udenrigspolitik. Dette siges udtrykkeligt i regeringserklæringen, der også henviser til, at denne enighed kunne konstateres ved afgivelsen af svaret til den russiske statsminister, hr. Bulganin. Udenrigspolitikken hviler nu som tidligere på vort medlemskab af De Forenede Nationer og af NATO, og den giver udtryk for en positiv interesse i udvidelse af det europæiske samarbejde og i styrkelse af sammenholdet i Norden. Når man tager i betragtning, hvorledes der tidligere har været stridigheder ikke blot om enkeltheder, men også om vigtige linjer i landets udenrigspolitik, tror jeg, at den omstændighed, at de demokratiske partier har kunnet enes om en fastholden af den hidtil førte uden-

rigspolitik, er en politisk kendsgerning af vidtrækkende betydning.

Jeg vil gerne give udtryk for håbet om, at den enighed, der er opnået på udenrigspolitikens område, også må vise sig, når spørgsmålet om formuleringen af Danmarks forsvarspolitik melder sig og bliver aktuelt. Der siges herom i regeringserklæringen, at arbejdet med dette spørgsmål skal foregå i forlængelse af de drøftelser, der allerede har fundet sted i forsvarsudvalget; og så sandt som forsvarspolitikken kun er et af de midler, man betjener sig af i udenrigspolitikken, har man lov til at håbe, at den fælles udenrigspolitik må føre til, at der også kan tilvejebringes en bred enighed mellem de demokratiske partier om formuleringen af Danmarks fremtidige forsvarsordning.

De spørgsmål, som påkalder mest aktuell interesse, er naturligvis spørgsmålene omkring vor økonomiske politik. Det kan ikke bestrides, at vi her står over for en preserende opgave, men vi står også over for en opgave, der samtidig er bunden.

Valutavanskeligheder er jo ikke noget nyt fænomen i Danmark; det er ikke noget, der er opstået under den tidligere regering, eller noget, vi kun har kendt i årene efter krigen. Valutavanskeligheder er på grund af Danmarks særlige økonomiske struktur noget, vi har måttet tage stilling til og kæmpe med gennem det sidste par menneskealdre. Vi har til stadighed set vanskelighederne ved på én gang at forene stor produktion og fuld beskæftigelse med opretholdelsen af balancen i vort betalingsforhold over for udlandet.

Vi har ganske særligt i årene efter krigen, men også i 1930erne set, hvorledes gennemførelsen af den ene målsætning i den økonomiske politik med de politisk-økonomiske midler, der har været til rådighed, har ført til, at den anden målsætning ikke har kunnet opfyldes: at vi ikke har kunnet forene og stigende produktion, med opretholdelse af valutabalancen. Det er vort langtidsproblem i dansk økonomi at formulere en politik, der gør det muligt på én gang at sikre opretholdelse af beskæftigelsen og produktionen og balance i vort betalingsforhold over for udlandet.